

[Thorkil Kristensen.]

dens uddeler gennemgående komme til at betale stort set den samme skat som en købmand med tilsvarende omsætning. Det ærede medlem har ikke fremsat nogen dokumentation, der i nogen måde kan afkræfte den officielle statistik, som ligeledes har været forelagt det udvalg, hvoraf det ærede medlem selv har været medlem. En anden sag er naturligvis, at det materiale, vi dér har fået forelagt, ikke kan være nøjagtigt i den forstand, at man deraf skulle kunne slutte noget helt bestemt om, hvor høj skatten for de pågældende brugsforeninger bliver. Det kan man ikke af den simple grund, at vi ikke i dag ved, hvad de skattepligtige formuer vil blive opgjort til, når de nu skal opgøres efter de almindelige formueskatteregler, idet jo disse virksomheder ikke hidtil har haft en sådan formueskatteopgørelse. Derfor må naturligvis det materiale, der er forelagt, i nogen måde være skønsmæssigt, derfor vil også de foreslåede skattesatser i nogen måde være et eksperiment, og deraf må følge, at skulle det i løbet af nogle år vise sig, at de foreslåede skatter bliver enten noget højere eller noget lavere end den lighed, som vi, der har sluttet forliget, har tilsigtet, så må naturligvis satserne optages til revision. Jeg går ud fra, at de tre forligsstiftende partier er enige i dette, fordi det synspunkt, der har været ledende for os hidtil, og som vi desværre har savnet det konservative folkepartis samarbejde på at få gennemført, har været den størst mulige lighed.

Jeg går så over til det, jeg egentlig har taget ordet for, nemlig at fremsætte nogle principielle bemærkninger om det, der foregår i det høje ting ved denne sags behandling. Den store skattelettelse, der nu bliver vedtaget, er naturligvis egnet til at blive populær, men den savner ethvert reelt grundlag i landets økonomiske forhold. Den strider ikke blot mod den økonomiske og specielle finanspolitik, vi har ført her i landet siden 1940, men den strider også mod den nuværende højtærede regerings egne officielle udtalelser om, hvad der tiltrænges af økonomisk politik i dette land i den nuværende situation. Det er derfor, jeg har fundet det nødvendigt ikke blot i udvalget at gå imod det sluttede forlig, men også fra denne talerstol at sige fra og at fremhæve det økonomiske ansvar, som jeg synes det høje ting er i færd med at svigte.

Når jeg talte om regeringens egne officielle udtalelser om den økonomiske politik, man bør føre i den nuværende situation, sigter jeg til det fornylig udsendte langtids-

program. Jeg skal, da jeg kun har et kvarter til min rådighed, ikke komme med lange citater. Det fremgår af oversigten i langtidsprogrammets side 10, at man regner med en stigning i nationalindkomsten for 4-året 1947—51 på ca. 10 pct. Desuagtet regner man med, at forbruget praktisk talt skal holdes nede på uforandret niveau, idet det i 1947 sættes til 15,2 milliarder og for 1951—52 til 15,3 milliarder. Hvordan er det muligt med en indkomst, der stiger 10 pct., at holde forbruget konstant? Enhver ved jo dog, at stigende indkomster i sig selv indebærer en naturlig tendens til, at forbruget stiger omtrent i samme omfang. Skal man trods stigende indkomster holde forbruget konstant, ja, så trænges der snarest til en skærpelse af pengesænkningen og finanspolitikken fra regerings og rigsdags side. Men i stedet for gennemfører man nu en skattelettelse, der utvivlsomt vil medføre en forbrugsstigning, der årligt vil andrage mindst 120 mill. kr. Det er altså en politik, der går direkte imod det, som vi overfor den internationale Marshallorganisation har præsenteret som hensigten med Danmarks politik.

Det er jo ikke svært at forklare, hvorfor vi er nødt til at holde igen på forbruget. Det skal vi, fordi vi trænger til en stor investering. Hvis det ikke er mundsvejr, hvad der er sagt fra denne talerstol om boligvanskelighederne, må vi alle medvirke til, at der kan blive produktionskræfter tilovers til langt større boligbyggeri end hidtil. Vi trænger også til en forøget investering i vore erhvervs produktionsudstyr, vi trænger til en forøget investering i vor bilpark, i vort forsvarsmateriel, vort jernbanemateriel o.s.v. og vi trænger til en forøget eksport, for at vi i løbet af de 4 Marshallår kan oparbejde en valutareserve, således at vi kan stå på egne ben, når de 4 Marshallår er forbi. Hvis vi mener det alvorligt med, at vi vil afskaffe restriktionerne — det tales der jo så meget om —, må vi naturligvis stille os således, at vi valutamæssigt kan klare os den dag, Marshallhjælpen er forbi. Det kræver, at vi gennem forøget eksport samler en valutareserve op. Det er valutamanglen, der er skyld i de mange restriktioner lige siden 1932, men skal vi have en forøget eksport og en forøget investering, må forbruget holdes nede således, som det også står i langtidsprogrammet.

Jeg finder anledning til at tilføje, at der er ikke nogen som helst faktor på arbejdsmarkedet, der kan begrunde, at vi nu forlader den officielt proklamerede økonomiske politik. Må dette være en bemærkning ti